

Η εορτή της Υπαπαντής στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στον Ιερό Ναό Αγίου Παντελεήμονος, στην Ιερά Πόλη του Μεσολογγίου χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία την Κυριακή 2 Φεβρουαρίου 2025, εορτή της Υπαπαντής του Σωτήρος Χριστού, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Κατά το κήρυγμά του ανέφερε τα εξής: «Η Χάρις του Θεού μας αξιώνει να εορτάσουμε σήμερα, όλοι μαζί, ένα σπουδαίο, ένα χαρμόσυνο γεγονός: Την Υπαπαντή του Κυρίου μας. Σαράντα ημέρες μετά την Θεία Γέννηση, η Παναγία και ο Ιωσήφ προσέρχονται στον Ναό των Ιεροσολύμων και παραδίδουν στα χέρια του Ιερέως Συμεών τον μικρό Ιησού. Πρόκειται για μία υποχρέωση, η οποία αφορούσε όλα τα νεογέννητα πρωτότοκα αγόρια του λαού του Ισραήλ, εμείς όμως, ως Χριστιανοί, βρισκόμαστε μπροστά σε ένα γεγονός με υψηλό συμβολισμό και

βαθύτερες προεκτάσεις.

Όπως διακρίνουμε και στην υπέροχη εικόνα της σημερινής εορτής, ένας σεβάσμιος γέροντας, ένας ηλικιωμένος Ιερέας του Ναού των Ιεροσολύμων, παίρνει στα χέρια του και κρατά με θαυμασμό και δέος τον μικρό στην ανθρώπινη ηλικία Του, αλλά άπειρο στην θεϊκή Του δόξα Υιό του Θεού. Δεν είναι όμως μόνον τα χέρια του Συμεών. Τον Χριστό, την ώρα εκείνη, κράτησαν τα χέρια όλων των δικαίων και όλων των Προφητών της Παλαιάς Διαθήκης. Ήταν η στιγμή, που πανάρχαιοι πόθοι και προφητείες εκπληρώθηκαν. Ήταν η στιγμή, που μία ολόκληρη ανθρωπότητα, εξαντλημένη από τον πόνο του προπατορικού χωρισμού από τον Θεό Πατέρα και βυθισμένη στην σκία του θανάτου, είδε, με τα μάτια του θεοδόχου Συμεών, τις ελπίδες της να αναπτερώνονται και την προοπτική της αιώνιας ζωής να ανατέλλει ξανά.

Αυτή ακριβώς η εκπλήρωση των πόθων και των προφητειών του περιούσιου λαού του Θεού που ανέλαβε να διατηρήσει ζωντανή την ελπίδα όλης της Οικουμένης επί αιώνες, αποτελεί και την αιτία της επιλογής της σημερινής Αποστολικής περικοπής εκ μέρους της Εκκλησίας μας. Πρόκειται για ένα απόσπασμα της επιστολής του Αποστόλου Παύλου προς τους Εβραίους. Μιας επιστολής που γράφτηκε ακριβώς για να επισημάνει στον λαό του Ισραήλ πως, επιτέλους, οι προφητείες εκπληρώθηκαν και πως ένα πρόσωπο, το πρόσωπο του Ιησού Χριστού, βρίσκεται υπεράνω όλων των δικαίων, όλων των Πατριαρχών και όλων των Προφητών της Παλαιάς Διαθήκης.

Ένα σημαντικότατο και, συγχρόνως, αινιγματικό πρόσωπο πρωταγωνιστεί στην σημερινή περικοπή. Πρόκειται για τον Ιερέα Μελχισεδέκ. Ο Ιερέας αυτός παρουσιάζεται να ευλογεί τον μεγάλο προπάτορα Αβραάμ, μετά την νίκη του εναντίον των ειδωλολατρών Βασιλέων και εκείνος, με την σειρά του, να του προσφέρει το ένα δέκατο από τα λάφυρα, μια πράξη που απευθυνόταν, την εποχή εκείνη, μόνον σε πολύ σπουδαία πρόσωπα. Σπουδαίο, λοιπόν, πρόσωπο ο Μελχισεδέκ αλλά και μοναδική περίπτωση σε όλη την Παλαιά Διαθήκη. Γιατί άραγε; Διότι δεν αναφέρεται ούτε η γενεαλογία του, ούτε το πότε και το πώς πέθανε, γεγονός μοναδικό για τα πρόσωπα της Παλαιάς Διαθήκης για τα οποία πάντα αναφέρονται οι πρόγονοι, ο τρόπος που πέθαναν και οι απόγονοί τους. Με άλλα λόγια, ο Ιερέας Μελχισεδέκ παρουσιάζεται σαν να μην έχει πατέρα επί της γης και να παραμένει ένας αιώνιος Ιερέας.

Το πρόσωπο του Μελχισεδέκ, λοιπόν, κατά την διδασκαλία της προς Εβραίους επιστολής του Αποστόλου Παύλου, μεταβάλλεται σε σύμβολο αλλά και προάγγελο του αληθινού Μεσσία, του Ιησού Χριστού, ο Οποίος δεν γνώρισε επίγειο πατέρα και συνεχίζει να ζει στους αιώνες. Αυτό ακριβώς αναφέρει και ο Προφήτης Δαβίδ, όταν κάνει λόγο στον εκατοστό ένατο ψαλμό του για τον πολυαναμενόμενο μεσσία. Μιλά, δηλαδή, για εκείνον ο οποίος, με την δύναμη του Θεού, θα υποτάξει

τους εχθρούς του και θα μείνει ως ένας αιώνιος Ιερέας, όπως συμβολικά συνέβη και με τον Μελχισεδέκ. «Ὡμοσε Κύριος και ου μεταμεληθήσεται. Συ ιερεύς εις τον αιώνα, κατά την τάξιν Μελχισεδέκ».

Ο μέγας Απόστολος, λοιπόν, καλεί τους συμπατριώτες του, αλλά και όλους μας, να ευφρανθούμε, όπως ο γέροντας Συμεών, διότι, στο πρόσωπο του Θεανθρώπου Χριστού, επαληθεύεται περίτρανα ο ερχομός του Μεσσία και Λυτρωτή του κόσμου.

Λέει όμως και κάτι ακόμα ο Απόστολος των εθνών με το σημερινό του λόγο, τον οποίο θα κατανοήσουμε μόνο εάν γνωρίζουμε το τί σήμαινε για τους Εβραίους το Ιερατείο, δηλαδή η τάξη των Ιερέων, η οποία είχε ιδρυτή τον αδελφό του Μωυσέως, τον Ααρών. Ποιά είναι, λοιπόν, η σημασία των Ιερέων για τον λαό του Ισραήλ; Πρόκειται για τα πρόσωπα εκείνα, τα οποία μεσολαβούν μεταξύ των ανθρώπων και του Θεού και προσφέρουν τις θυσίες ως ένδειξη πίστεως και αφοσιώσεως στον Θεό. Έναν Θεό που, κατά τους Εβραίους, παρακολουθεί με προσοχή την πιστή τήρηση των διατάξεων του μωσαϊκού νόμου εκ μέρους του λαού, προκειμένου να αποστείλει την υποστήριξη και την ευλογία Του.

Σ' εμάς όμως φανερώθηκε ο Ιησούς Χριστός, ένας άλλος Ιερέας, από άλλη ιερατική τάξη. Ένας Ιερέας που δεν διδάσκει αφ' υψηλού, αλλά συμπάσχει με τον άνθρωπο. Ένας Ιερέας που δεν θυσιάζει ζώα, αλλά θυσιάζει τον Εαυτό Του. Ξανά λοιπόν, όπως συμβαίνει σε όλες τις επιστολές του, ο Απόστολος Παύλος διδάσκει με συνέπεια και υπομονή πως δεν είναι ο Θεός ένας αυστηρός επουράνιος δικαστής που πρέπει να εξευμενίσουμε προσφέροντας το αίμα των ζώων πάνω στο θυσιαστήριο αλλά ένας φιλόστοργος Πατέρας, ο Οποίος, εξ αιτίας της αγάπης του για τα παιδιά Του, έγινε άνθρωπος και προσέφερε το δικό Του Αίμα για την σωτηρία τους.

Μέσω του πρωταγωνιστή της σημερινής Αποστολικής περικοπής, δηλαδή του Ιερέως Μελχισεδέκ, ο Απόστολος Παύλος αναγγέλλει μία νέα πραγματικότητα και έναν νέο δρόμο προς τον Θεό. Εξυψώνει την πίστη και την αγάπη και μας καλεί να νιώσουμε την χαρά της παρουσίας Του ανάμεσα μας. Ιδιαίτερα σήμερα, η ευφροσύνη του γέροντα Συμεών, καθώς κρατά στα χέρια του τον Σωτήρα του κόσμου και βλέπει με τα μάτια του το φωτεινό Του πρόσωπο, αποτελεί για εμάς διαβεβαίωση και υπόσχεση για μία ζωή πλημμυρισμένη από χαρά, όσο ζούμε την ζωή της Εκκλησίας και γινόμαστε Μέλη του Σώματος του Κυρίου μας, μέσω του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας. Το πρόσωπο του Επισκόπου και Αρχιερέως που έχουμε στην Εκκλησία μας και αντικρίζουμε στην Θεία Λειτουργία, δεν αποτελεί αξίωμα εξουσίας αλλά εικόνα Εκείνου, του Μεγάλου Αρχιερέως Χριστού, ο Οποίος, όπως αναφέρει στην ίδια επιστολή ο Απόστολος Παύλος, δεν στέκεται ψηλότερα και μακριά, αλλά δίπλα μας, έχοντας υποστεί με τον Σταυρό Του, τον ίδιο πόνο και τις ίδιες πληγές που ταλαιπωρούν την δική μας ύπαρξη.

Αφού, λοιπόν, τέτοιον Αρχιερέα γνωρίζουμε, ας προσερχόμαστε προς Αυτόν με πίστη, θάρρος και απόλυτη βεβαιότητα πως αποτελεί αδάπανη πηγή χάριτος και ελέους».

[Πατήστε ΕΔΩ για να δείτε φωτογραφικό υλικό](#)